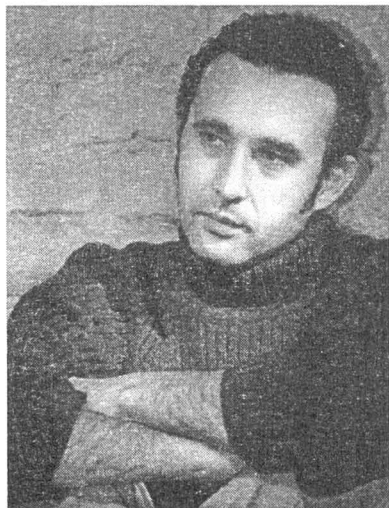


expresie din filmele acelea, „we got high“ adică am levitat sonor fiecare după cum ne-a dus capul.

Păi doar o scurtă enumerare: Irinel (o să le spun pe numele mic, fiindcă sunt copii, ca și noi) începe cu un acord ciudat la orga de gură - cum adică „ce-i aia ?“; este o orgă în care se suflă cu gura - sunete firave și bizare la care se adaugă un flaut bas (adică îndoit) al lui Ionuț, dar nu!... pentru că încep să țeasă pânza lor aparte bolurile, arcul și zbârnâitorile lui Malik și nici nu știi când Mihai lipește lipici pe scenă, ca și pe fața lui de lipici, de care se lipește Sorin, cu chitara-i mediu sonor (da' sonor rău de tot !),... crescendo... apă în tuba lui Andrei, norocul cinelelor că au scăpat de lovituri și lista poate continua.

Nu poți inventa ! Poți doar vag de tot relata... destul de sec.

Păi chiar! Cunoașteți vreun consumator de droguri ? Nu ? Nu-i nimic. La urma urmei nu a fost decât un concert. Iar cei despre care tot încerc să scriu fără succes au creat doar un moment din acel concert... sănătos al naibii.



Virgil OPRINA

Seara finală - o reușită *Inter-art*

Momentul final al Festivalului a adus în prim plan grupul „Inter-Art”, binecunoscut deja publicului din țară și din străinătate prin seria de spectacole-eveniment prezentate la București, Galați, Brăila, precum și în SUA, Elveția, Italia, propunând sincretismul ca idee generatoare a imaginilor sonore și vizuale, formulă extrem de interesantă și ofertantă pentru muzicieni, dansatori și scenografi deopotrivă. Pornind, în urmă cu câțiva ani, de la nucleul Mihaela Vosgian - Liliana Iorgulescu, beneficiind apoi de colaborarea cu excelenți instrumentiști precum Barrie Webb sau Emil Șein și cu dansatorul și coregraful Răzvan

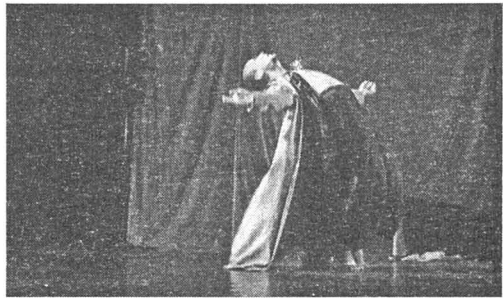
Mazilu (cotat în topul dansului modern românesc), soliști vocali etc., ansamblul a prezentat, de această dată, trei lucrări foarte diferite ca scriitură și atmosferă, dar deosebit de interesante și captivante pentru numeroșii spectatori care au urmărit cu un real interes derularea acestor momente.

Prezentată în primă audiție absolută, lucrarea *Dinainte de trezire* de George Balint, dirijată chiar de compozitor, pornind de la “parcursarea în plan imaginar a unui moment situat anterior logosului diurn”, oferă soliștilor vocali - mezzosoprana Elmira Sebat și basul Orest Pâslari - posibilitatea conturării unor efecte sonore



atât printr-un semi-parlato ce alternează cu melopeea amintind de incantație sau cu formulele ritmice obsedante, cât și prin discursul vocalic suprapus rostirii - de către actorul Ionuț Kivu - a textului în limba latină (parțial decupat din "Testamentul Domnului Nostru Iisus Hristos"), pe fondul instrumental în care primează percuția bogată și diversă, pierzându-se apoi în infinit.

Pe cu totul alte coordonate, ciclul de lieduri *Despre noi* de Adrian Iorgulescu, bazat pe versuri proprii, compus în 1984, gândit pe două planuri - un meta-sens și o "formulare imediată, oarecum simplă" -, urmărește "o anume tensiune la stadiul afectului și intelectului", subliniată și prin linia cantabilă enunțată de vocea solistă îmbinată sau întreruptă de secvențe sacadate, dar și prin evoluția expresivă a celor doi dansatori - **Liliana Iorgulescu și Răzvan Mazilu** -, care au conferit materialitate sensurilor cuprinse în partitură, imaginând zbaterile unui cuplu care se înfiripă, se caută, se înfruntă și se destramă într-o coregrafie adesea în linii frânte, cu mișcări stereotipe ce trimit la un anume automatism al existenței "în doi", cu contorsionări și "plimbări" calme în căutarea unui echilibru interior imposibil de găsit. O neliniște amară a guvernat întreaga desfășurare muzical-coregrafică a cărei consistență ideatică a fost unanim apreciată.



Ultima piesă - *Interferențe japoneze* de Mihaela Vosganian - compusă în 2002, continuă ciclul prin care autoarea "își propune să exploreze o posibilă zonă de confluență la nivelul limbajului muzical între cultura europeană și culturi extra-europene", alăturând, de această dată, toate cele trei elemente specifice teatrului japonez - muzică, dans, scenografie - într-o îngemănare structurală densă, expresivă, subliniată și pusă în valoare atât prin evoluția coregrafică inconfundabilă a Lilianei Iorgulescu (a cărei plasticitate și expresie în gest și atitudine au căpătat un plus de forță de sugestie prin jocul de culori - roșu-negru - și linii în care kimono-ul a devenit un adevărat personaj, asemeni perucii "blonde" împletită ca pentru un ritual doar de ea știut, înlăturate rând pe rând în desfășurarea dansului), cât și prin prezența unor valoroși artiști japonezi - Nanae Yoshimura și Kifu Mitsuhashi (îmbrăcați, de asemenea, în kimono-uri care au completat inspirat atmosfera scenică) - care au cântat cu rafinement la instrumente tradiționale nipone - koto, respectiv shakuhachi -, țesând, cu discreție și eleganță, textura sonoră delicată, transparentă și atemporală suprapusă pe înregistrarea pe bandă ce cuprinde "combinații și sonorități de tip <<Shomyio>>" prelucrate electronic, alăturate timbrului de vioară, violoncel și percuție. Prezentată pentru prima oară în această variantă de spectacol, lucrarea s-a bucurat, pe drept cuvânt, de o primire extrem de caldă din partea publicului (alcătuit în mare parte din muzicieni) care a aplaudat îndelung la finalul unei săptămâni de... opt zile ce a stat sub semnul muzicii noi, astfel încât Mihaela Vosganian, în dublă ipostază de creator și director artistic al festivalului, a avut toate motivele să trăiască, măcar pentru o clipă, bucuria succesului, după o lungă perioadă marcată de probleme, stress și emoții inerente într-o manifestare de asemenea anvergură, mult apreciată și de invitații străini prezenți în număr mare la București în acele zile.

Anca FLOREA